

Folketingets Beskæftigelsesudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Beskæftigelsesudvalget har i brev af 28. november 2014 stillet følgende spørgsmål nr. 23 (L58), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra udvalget.

2. december 2014

Spørgsmål nr. 23:

”Ministeren bedes kommentere henvendelse af 28. november 2014 fra SKS Applikation m.fl., jf. L 58 - bilag 6.”

J.nr. 2014-6970

Endeligt svar:

SKS Application Service m.fl. har i forbindelse med anmodning om foretræde for Beskæftigelsesudvalget sendt en række spørgsmål, som udvalget har bedt mig kommentere.

Da spørgsmålene fra SKS Application Service er af forholdsvis teknisk karakter, har jeg forud for mine bemærkninger til de enkelte spørgsmål i SKS' henvendelse valgt at gengive spørgsmålene.

SKS spørgsmål nr. 1:

”Hvad er baggrunden for, at ministeren ønsker at bryde med den aftalte fælles offentlige digitaliseringsstrategi, hvor staten og kommunerne har aftalt den offentlige IT arkitektur?”

Bemærkninger til spørgsmål 1:

Udmøntningen af forliget om beskæftigelsesreformen er i god tråd med den fælles-offentlige digitaliseringsstrategi. Det er af hensyn til en sammenhængende og koordineret beskæftigelsesindsats vigtigt, at jobcentre og arbejdsløshedskasser kan dele de nødvendige oplysninger om planer, aktive tilbud og samtaler – og at det for borgeren er gennemsigtigt, hvad der foregår, og hvilke oplysninger der deles mellem aktørerne.

Det er et politisk ønske med reformen at skabe større sammenhæng i indsatsen på tværs af kommuner og på tværs af kommuner og arbejdsløshedskasser. Det fælles datagrundlag medvirker til at nedbryde de datamæssige siloer, der i dag eksisterer mellem kommunerne – og mellem kommunerne og arbejdsløshedskasserne. På den måde sikres det, at de forskellige aktører kan dele nødvendige oplysninger.

Jeg henviser i øvrigt til mit svar på BEU spørgsmål nr. 8 (L 58).

Vi anerkender fuldt ud, at Det Fælles Datagrundlag (DFDG) har en koordinerende rolle og er med til at nedbryde siloer i forbindeles med deling af information. Vores spørgsmål drejer sig ikke om DFDG, men om konkrete systemer, herunder VITAS, Jobcenter Planner og Jobnet for jobkonsulenter, der understøtter sagsbehandlingsopgaver og arbejdstilrettelæggelse i jobcentrene. Jfr. den fælles offentlige digitali-

seringsstrategi er understøttelse af sagsbehandlingen i jobcentrene IKKE et statsligt anliggende, men et kommunalt anlæggende.

SKS spørgsmål nr. 2 og 3:

”Hvad er baggrunden for, at ministeren i udmøntningen af lovforslaget ikke vil leve op til bemærkningerne til lovforslaget, hvor der står, ”at kommunerne fortsat skal have ansvaret for at it-understøtte sagsbehandlingen i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen i jobcentrene, ...”?”

”Hvad er baggrunden for, at ministeren i udmøntningen af lovforslaget ikke vil leve op til bemærkningerne til lovforslaget, hvor der står, at ”Der ændres ikke hermed ved den eksisterende arbejdsfordeling mellem kommunerne og staten om it-understøttelsen af beskæftigelsesindsatsen”?”

Bemærkninger til spørgsmål 2 og 3:

Kommunerne har i den foreslåede udmøntning fortsat ansvaret for at it-understøtte sagsbehandlingen i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen i jobcentrene.

Det er faktisk forkert, fordi staten ved at tvinge kommunerne til at bruge sagsunderstøttende systemer som VITAS og Jobcenter Planner netop overtager ansvaret for IT understøttelse af sagsbehandlingen. Ydermere er det problematisk, at de tvungne systemer er lukkede systemer, der ikke kan integreres til andre forvaltningsområder i kommunen og dermed udnytte det fulde digitaliseringspotentiale.

Det fælles datagrundlag er ikke et statsligt sagsbehandlingssystem, men derimod en database, der deler informationerne mellem borgeren, jobcentret, arbejdsløsheds-kassen og i et vist omfang kommunens ydelseskontor, og som sikrer, at data er valide og konsistente på tværs.

Som skrevet i spørgsmål 1 drejer det sig stadig ikke om det fælles datagrundlag (DFDG), men om sagsbehandlingssystemerne, herunder VITAS, Jobcenter Planner og Jobnet for jobkonsulenter.

Oplysningerne i det fælles datagrundlag er tilgængelige for kommuner og arbejdsløsheds-kasser via åbne grænseflader, så den enkelte kommune og arbejdsløsheds-kasse efter eget valg kan anvende én eller flere leverandører af fagsystemer m.v., der understøtter kommunens eller arbejdsløsheds-kassens sagsgange.

Jeg henviser i øvrigt til mit svar på BEU spørgsmål nr. 8 (L 58).

Som skrevet i spørgsmål 1 drejer det sig stadig ikke om det fælles datagrundlag (DFDG), men om sagsbehandlingssystemerne, herunder VITAS, Jobcenter Planner og Jobnet for jobkonsulenter.

SKS spørgsmål nr. 4:

”Kan ministeren synliggøre og begrunde, at staten realiserer større digitaliseringsgevinster ved at pålægge kommunerne bestemte it-løsninger i deres jobcentre end ved at pålægge kommunerne digitale minimumsløsninger?”

Bemærkninger til spørgsmål 4:

Baggrunden for, at staten på nogle få områder stiller obligatoriske løsninger til rådighed for kommunerne i forhold til beskæftigelsesindsatsen, er, at sikre en hurtig udbredelse og implementering. Det vurderes ikke at være muligt, hvis kommunerne hver især skulle tilvejebringe og implementere den nødvendige it-understøttelse.

Ministerens vurdering er faktisk forkert, hvilket Ministeren burde være informeret om. Der findes nemlig allerede i dag løsninger i kommunerne, som dels understøtter de konkrete tiltag, som dels arbejder på tværs af forvaltninger og som allerede har været konkurrenceudsat på rammeaftale 02.19 via Statens og Kommunernes Indkøbs Service A/S (SKI) med direkte tildeling.

Udbud er således ikke nødvendig.

Disse allerede eksisterende løsninger er enten i drift eller på vej i drift i mere end 21 kommuner, svarende til mere end en million borgere.

Det er min vurdering, at det på nogle områder også vil være samfundsøkonomisk fordelagtigt, at der tilvejebringes fælles landsdækkende løsninger – frem for at hver enkelt kommune skal gennemføre udbud og tilvejebringe forskellige it-løsninger, der i bund og grund skal understøtte de samme forretningsmæssige behov og beskæftigelsespolitiske intentioner. Det gælder blandt andet i forhold til it-understøttelsen af ledige og sygedagpengemodtageres selvbooking af samtaler i jobcentrene og selvbetjeningsløsninger i forhold til virksomhederne og borgerne på områder, hvor der ønskes en ensartet service.

Vi kan kun gentage, at udbud ikke er nødvendige, da disse allerede er konkurrenceudsat på SKI aftale 02.19 samt, at der findes eksisterende løsninger med større digitaliseringsgevinst, da de arbejder på tværs af forvaltninger og dermed forhindrer silo-dannelse på tværs.

Derfor er det en fejlagtig vurdering, at det er en samfundsmæssig gevinst at lave lukkede systemer, der kun kan bruges inden for beskæftigelsesindsatsen, da det netop kun giver ensartet service i denne silo.

SKS spørgsmål nr. 5 og 6:

”Hvad er baggrunden for, at ministeren ønsker at pålægge kommunerne at anvende et bestemt system, der ikke kan anvendes på tværs af forvaltningerne og dermed afskære kommunerne fra at udnytte det fulde digitaliseringspotentiale, hvilket strider mod det helt overordnede politiske mål om at reformerne skal sikre flest mulig ressourcer til beskæftigelsesindsatsen?”

”Hvad er baggrunden for, at ministeren ønsker, at kommunerne skal tvinges til at anvende et bestemt planlægningssystem, når kommunerne allerede anvender/kan få bedre integrerede systemer, der på tværs af forvaltninger kan forhindre dobbeltbookinger af personer, mødelokaler og andre ressourcer og dermed påfører kommunerne ekstra administrative byrder?”

Bemærkninger til spørgsmål 5 og 6:

Den it-understøttelse, som Beskæftigelsesministeriet stiller til rådighed for jobcentrene i forbindelse med lediges m.fl. selvbooking af samtaler i jobcentrene, sikrer, at der på tværs af kommunegrænser stilles ensartede selvbetjeningsmuligheder til

rådighed for borgerne. Løsningen sikrer endvidere, at it-understøttelsen hænger sammen på tværs af kommunegrænser og på tværs af kommuner og arbejdsløshedskasser.

Beskæftigelsesministeriet er ikke bekendt med, at der aktuelt er etableret systemer på markedet, der er mere effektive end den it-understøttelse, som Beskæftigelsesministeriet stiller til rådighed for jobcentre, og som er obligatorisk for jobcentre at anvende.

Vi kan over for Beskæftigelsesministeriet præcisere, at der allerede findes etablerede løsninger, som er mere effektive end den IT-understøttelse, beskæftigelsesministeriet planlægger at stille til rådighed for jobcentre. Af ekstra funktionalitet kan nævnes:

- Print og håndtering af borgerkommunikation
- Tovejs-kalenderkommunikation
- Understøttelse af samarbejde på tværs af forvaltningsområder

De forretningsmæssige behov i forbindelse med deling af oplysninger med borgerne og på tværs af aktører inden for beskæftigelsesindsatsen, herunder i forhold til selvbooking af samtaler og jobstøtteaktiviteter, er ganske anderledes end behovet for integration på tværs af aktører i forhold til fx booking af sportsfaciliteter eller lokaler i regi af f.eks. en skole- og fritidsforvaltning.

Nej - booking af sportsfaciliteter eller lokaler i regi af f.eks. en skole- og fritidsforvaltning er en anden type booking. Spørgsmålet relaterer sig til de tilfælde, hvor kommunernes jobcentre har behov for koordinering med andre forvaltningsområder.

Løsningen, som Beskæftigelsesministeriet stiller til rådighed, forhindrer ikke, at kommunens forvaltninger på andre områder kan samarbejde om indsatsen – eller at kommunen samarbejder med regionerne om indsatsen. Det gælder blandt andet i forhold til rehabiliteringsteams, hvor der behov for samarbejde på tværs af de nævnte aktører.

Spørgsmålene drejer sig konkret om de områder, hvor Beskæftigelsesministeriet har tvungne obligatoriske løsninger og ikke de resterende områder. For at opnå den maksimale digitaliseringsgevinst bør kommunerne kunne anvende en løsning, som dækker alle relevante forvaltningsområder på tværs.

SKS spørgsmål nr. 7:

”I lyset af en række skræmmende eksempler på konsekvenserne af tvungne statslige it-løsninger (EFI, Polsag, PROASK, AMANDA og m.fl.) kan ministeren begrunde indførelsen af lignende løsninger, som kommunerne, jf. høringssvar fra KL, ikke ønsker?”

Bemærkninger til spørgsmål 7:

Det fælles datagrundlag er, som bemærket i mine kommentarer til SKS spørgsmål nr. 2 og 3, ikke et statsligt sagsbehandlingssystem, der styrer kommunernes sags-gange.

Oplysningerne i det fælles datagrundlag er tilgængelige for kommuner og arbejdsløshedskasser via åbne grænseflader, så den enkelte kommune og arbejdsløshedskasse efter eget valg kan anvende én eller flere leverandører af fagsystemer m.v., der understøtter kommunen eller arbejdsløshedskassens sagsgange. Det fælles datagrundlag kan derfor ikke sammenlignes med systemer, der er nævnt i SKS' spørgsmål.

Som skrevet i spørgsmål 1 drejer det sig stadig ikke om det fælles datagrundlag (DFDG), men om sagsbehandlingssystemerne, herunder VITAS, Jobcenter Planner og Jobnet for jobkonsulenter.

Disse statslige løsninger vil erstatte flere forskellige kommunale sagsbehandlingssystemer, hvis de etableres som obligatoriske. Dette kan tolkes som om, at staten igen vil overtage væsentlige dele af IT-understøttelsen af den kommunale sagsbehandling på tords af tidligere tiders erfaring og manglende digitaliseringsgevinster.

SKS spørgsmål nr. 8:

”Hvad er baggrunden for, at ministeren vil forhindre kommunerne i at udvikle og anskaffe alternative løsninger til en national statslig løsning og dermed realisere større samfundsmæssige digitaliseringsgevinster?”

Bemærkninger til spørgsmål 8:

It-understøttelsen af den grundlæggende sagsbehandling i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen, ydelsessystemer, ESDH-systemer, økonomisystemer og en lang række andre støttesystemer varetages af kommunerne.

Der er ganske få områder, hvor staten stiller krav om anvendelse af bestemte systemer til it-understøttelse af beskæftigelsesindsatsen. Dette gælder blandt andet i forhold til lediges m.fl. selvbooking af møder i jobcentrene og i forhold til it-understøttelsen af virksomhedernes ansøgning om oprettelse af ansættelse med løntilskud, virksomhedspraktik og voksenlærlingepladser.

Der henvises i øvrigt til mine kommentarer til SKS spørgsmål nr. 4 og mit svar på BEU spørgsmål nr. 10 (L 58).

Det er korrekt, at det antagelsesmæssigt foreløbigt er få områder, men indholdsmæssigt er det store områder. Sammen med det faktum, at de statslige løsninger er tvungne, betyder det, at manglende integration med andre sagsbehandlingsløsninger forhindrer det fulde digitaliseringspotentiale.

- VITAS: Hele den virksomhedsrettede indsats
- Jobcenter Planner: Tilrettelæggelse af arbejde i jobcentrene
- Jobnet for jobkonsulenter: En genimplementering af dele af forretningslokket i de kommunale sagsbehandlingssystemer.

SKS spørgsmål nr. 9:

”Vil ministeren sikre, at bekendtgørelserne ændres, således de af STAR planlagte tvungne softwareløsninger bliver minimumsløsninger for kommunerne, således at kommunerne kan anvende integration med andre softwareløsninger, hvorved man udnytter det fulde potentiale for digitaliseringsgevinster?”

Bemærkninger til spørgsmål 9:

Der er behov for en landsdækkende og effektiv it-understøttelse og implementeringen af beskæftigelsesindsatsen, og det er min vurdering, at der ikke er behov for at justere den foreslåede landsdækkende anvendelse af de it-systemer, der er nævnt i mine bemærkninger til SKS spørgsmål nr. 8.

På baggrund af den indgåede aftale om den kommunale og regionale økonomi for 2014 er der nedsat en fællesoffentlig dialoggruppe om digitalisering på beskæftigelsesområdet. KL, AK-Samvirke og repræsentanter for kommuner og arbejdsløshedskasser indgår i den fællesoffentlige dialoggruppe, hvor it-understøttelsen løbende drøftes.

De i lovforslagene L 58 og L 59 foreslåede bemyndigelser vil gøre det muligt at tilpasse it-understøttelsen og den nødvendige udmøntning i bekendtgørelsesform på baggrund af drøftelserne i den fællesoffentlige dialoggruppe.

I stedet for at fastholde bemyndigelser og udmøntninger af obligatoriske og lukkede systemer kunne **de samme fordele** opnås ved at de foreslåede udmøntninger bliver minimumsløsninger som kommunerne har pligt til at anvende, såfremt de ikke selv anskaffer en løsning.

Det vil være en win/win situation, fordi staten hermed sikrer sig, at de foreslåede løsninger bliver implementeret hurtigt og landsdækkende, samtidig med at kommunerne kan sikre sig det fulde digitaliseringspotentiale. Yderligere vil det stimulerer et innovativt kommunalt IT-marked, som ellers risikerer at gå i stå.

SKS spørgsmål nr. 10:

”Vil ministeren sikre, at de tvungne statslige softwareløsninger ikke skaber ”søjledannelser” i den kommunale administration, ved at ministeren kræver, at statens softwareløsninger får de fornødne åbne snitflader, der kan understøtte en videre sagsgang i kommunens egne systemer?”

Bemærkninger til spørgsmål 10:

Som nævnt i mine bemærkninger til SKS spørgsmål nr. 2, er det fælles datagrundlag ikke et statsligt sagsbehandlingssystem, men derimod en database, der fordeler informationer mellem borgeren, jobcentret, arbejdsløshedskassen og i et vist omfang kommunens ydelseskontor, og som sikrer, at data er valide og konsistente på tværs.

Oplysningerne i det fælles datagrundlag er tilgængelig for kommuner og arbejdsløshedskasserne via åbne grænseflader således, at den enkelte kommune og arbejdsløshedskasse efter eget valg kan anvende én eller flere leverandører af fagsystemer m.v., der understøtter kommunens eller arbejdsløshedskassens sagsgange.

Og som bemærket i mit svar på SKS spørgsmål nr. 1 medvirker det fælles datagrundlag netop til at nedbryde de eksisterende datamæssige siloer, der i dag er mellem kommunerne – og mellem kommunerne og arbejdsløshedskasserne således, at de forskellige aktører kan dele nødvendige oplysninger i forbindelse med varetagelsen af beskæftigelsesindsatsen.

Spørgsmålet handler ikke om det fælles datagrundlag, men om de tidligere omtalte systemer. Vi er dog glade for, at Ministeren med svaret vil sikre åbne snitflader ind i det fælles datagrundlag, således at alle relevante snitflader og data kan anvendes af kommunerne.

Det er ikke tilfældet i dag for de planlagte systemer VITAS, Jobnet for jobkonsulenter og Jobcenter Planner.

SKS spørgsmål nr. 11:

”Er ministeren enig i, at beskæftigelsessystemet ved at udvikle sine egne lukkede løsninger, gør det vanskeligt og bureaukratisk at samarbejde på tværs af andre forvaltninger og at genbruge data?”

Bemærkninger til spørgsmål 11:

En del af den eksisterende it-understøttelse på det kommunale område er i udbud, og der er i den forbindelse ved at blive etableret åbne snitflader på flere områder. På den måde sikres det, at kommunens samlede it-understøttelse af beskæftigelsesindsatsen og de tilhørende støttesystemer kan stykkes sammen med systemer og moduler fra forskellige leverandører.

Hvad angår det fælles datagrundlag og dets åbne snitflader, vil jeg henvise til bemærkningerne til SKS spørgsmål nr. 2 og 3.

Det fælles datagrundlag forhindrer ikke, som svaret i bemærkningerne til SKS spørgsmål nr. 4 og 6, at kommunens forvaltninger på andre områder kan samarbejde om indsatsen – eller at kommunen samarbejder med regionerne om indsatsen.

Som skrevet i spørgsmål 1 drejer det sig stadig ikke om det fælles datagrundlag (DFDG), men om sagsbehandlingssystemerne, herunder VITAS, Jobcenter Planner og Jobnet for jobkonsulenter.

SKS spørgsmål nr. 12:

”Hvis ministeren vælger at tvinge kommunerne til en bestemt løsning, vil ministeren så via vurderinger og udtalelser fra uafhængige IT-eksperter få opgjort de samfundsmæssige tab af digitaliseringsgevinster?”

Bemærkninger til spørgsmål 12:

På en række områder har det i flere år været muligt for kommunerne at gå i gang med at tilvejebringe it-understøttelse i forhold til f.eks. effektivisering af indkaldelser, selvbooking af møder i jobcentret og i forhold til selvbetjeningsløsninger for virksomhedernes ansøgninger om oprettelse af virksomhedsrettede tilbud som ansættelse med løntilskud m.v. Det er imidlertid kun i ringe omfang effektueret.

Vi er delvist enige i, at kommunerne har været langsomme til at få etableret løsninger. I de senere år har digitaliseringen dog været et stort fokusområde og har betydet, at kommunerne i samarbejde med private leverandører allerede har udviklet løsninger, der er længere fremme end de systemer, staten nu vil tilbyde. Derfor vil det være en samfundsmæssig gevinst, at de statslige løsninger bliver minimumsløsninger.

Det er derfor min vurdering, at den statslige it-understøttelse af de underliggende systemer til selvbooking og virksomhedernes ansøgninger om oprettelse af virksomhedsrettede tilbud er en forudsætning for, at de beskæftigelsespolitiske intentioner kan indfris, så borgere og virksomheder kan få en bedre service, og at der på tværs af kommuner kan opnås en række digitaliseringsgevinster.

Med venlig hilsen

Henrik Dam Kristensen